

Arrest

nr. 169 883 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 28 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*), alle beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, treedt op 18 oktober 1995 in het Verenigd Koninkrijk in het huwelijk met een Belgische onderdane.

Verzoeker dient in België een aanvraag tot vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 5 juni 1996 wordt deze vraag ingewilligd en op 19 juni 1996 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Uit onderzoek blijkt dat verzoeker reeds gehuwd was in Pakistan toen hij met de Belgische onderdane huwde.

Op 22 november 2001 verklaart de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk het huwelijk van verzoeker met de Belgische onderdane nietig omwille van bigamie.

Op 26 november 2009 bevestigt het hof van beroep te Gent dit vonnis. Het beschikkend gedeelte van dit arrest wordt op 31 maart 2010 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

Het beroep dat verzoeker indient tegen deze beslissing, wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 48 446 van 23 september 2010.

Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 mei 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 juli 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2012 werd ingediend door:

S.H. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Pakistan

geboren te M. op (...)1963

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Betrokkene verzuimt echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven en toont evenmin aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Wat het invoeren van het artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

*De elementen van integratie, namelijk de duur van zijn verblijf, zijn werkverleden, het feit dat hij zijn verplichtingen aan de belastingen heeft vervuld en dat hij getuigenverklaringen voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet onderzocht. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de integratie van betrokkene werd opgebouwd toen hij in het bezit werd gesteld van verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane te Bexley (Groot-Brittannië) dat op nietig werd verklaard wat de gevolgen in België betreft door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk op 22.11.2001, bevestigd door de het hof van beroep van Gent op 26.11.2009.
(...)."*

Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

*"In uitvoering van de beslissing van R. G., Adviseur, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
S.H. geboren te M. op (...)1963, nationaliteit Pakistan*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: betrokkene huwde op 18.10.1995 met de Belgische onderdane, M., K. Dit huwelijk werd op 22.11.2001 nietig verklaard voor wat de gevolgen in België betreft door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, bevestigd door de het hof van beroep van Gent op 26.11.2009. (2002/AR/298).

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 5 (vijf) jaar.

Reden:

*Betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Betrokkene huwde op 18.10.1995 met de Belgische onderdane, M.K. Dit huwelijk werd op 22.11.2001 nietig verklaard voor wat de gevolgen in België betreft door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, bevestigd door de het hof van beroep van Gent op 26.11.200. (2002/AR/298)
(...)."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert volgende vijf middelen aan tegen de eerste bestreden beslissing:

"Eerste middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), onontvankelijk is. Terwijl zij rekening had moeten houden met de juiste en volgens vaststaande rechtspraak, heersende instructies, gegeven betekenis aan het begrip 'buitengewone omstandigheden ' Zodat zij de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk onontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat de heer S. op 01.06.1991 aangekomen is op het grondgebied van het Rijk. Sedert de aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker dit nimmer verlaten, met exceptie van een periode van 8 maanden in het jaar 1994 (repatriëring naar Pakistan op 13.01.1994).

Het centrum van zijn belangen situeert zich overduidelijk hier. Verzoeker heeft zich alhier zeer goed geïntegreerd en is zeer zeker tot werken bereid (cfr reeds gewerkt in het verleden). Hij zal omwille van het onwettig verblijf zijn werkzaamheden in het officiële circuit stopzetten einde contract op 26.7.2013

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. " Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...) ".»

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats, of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis Vw. houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden (wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag) in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem / haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar de bedoelde machtiging te vragen. Het kernkabinet heeft in een instructie van 19 juli 2009 wel bepaalde, specifieke 'humanitaire ' situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voormelde instructie is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd geworden. De heer Staatssecretaris bevoegd voor Migratie en asielbeleid engageerde zich evenwel om binnen zijn discretionaire bevoegdheid, de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen. Wat ook gebeurde in de praktijk. De Raad van State stelt in zijn vernietigingsarrest van 5 oktober 2011 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door zich bij het standpunt van de Staatssecretaris aan te sluiten, en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, en aldus deze bepaling heeft geschonden. Het is en blijft evenwel een gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid hebben om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun

appreciatiemogelijkheid behouden. Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directe van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben dan ook terecht de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie er aan voldoet. Dit tot de regering een ander beleid meedeelt. De door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet dient derhalve alsnog behandeld te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009.

Dit meer daar verzoeker zijn initiële aanvraag expliciet verder aanvulde / expliciteerde bij schrijven van diens raadsman dd. 24.05.2013. Artikel 9 bis § 1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijf houdt, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarden dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt. De instructie van 19.07.2009 stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren waaronder personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds ten minste 5 jaar ononderbroken in het Rijk verblijven en die enerzijds een wettig verblijf hebben gehad / geloofwaardige pogingen dienaangaande hebben ondernomen dan wel anderzijds een arbeidscontract kunnen voegen (sic 2.8A en 2.8 B instructie) :

Zoals hierboven aangehaald werd deze instructie inderdaad door de Raad van State vernietigd, doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te zullen eerbiedigen. Supra werd reeds een integraal overzicht gegeven van zijn verblijfssituatie op het grondgebied van het Rijk alsmede van zijn werksituatie. Verzoeker ontkent niet dat zijn huwelijk met de Belgische onderdane, M. K. nietig werd verklaard bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk dd 22.11.2001. Vonnis welke werd bevestigd bij arrest van het hof van beroep te Gent dd. 26.11.1999. Verzoeker beklemtoont evenwel dat hij steeds een waarachtige en duurzame relatie voor ogen heeft gehad en wenst dan ook de aandacht van uw zetel te vestigen op navolgende connotaties :

Op 19.04.2000 werd verzoeker gedaagd in nietigverklaring van zijn huwelijk voor de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, wat resulteerde in het vonnis van de zesde kamer van genoemde rechtbank op 22.11.2001 waar het huwelijk inderdaad nietig werd verklaard. Verzoeker tekende beroep aan bij verzoekschrift tot hoger beroep van 06.02.2002 neergelegd op dezelfde datum. Dienaangaande dient men een evolutie vast te stellen waar tijdens de procédure de aspecten ' schijnhuwelijk' en' valse melding in de huwelijksakte' volledig naar de achtergrond gingen volle aandacht werd gegeven aan het aspect van de echtscheiding van verzoeker waar uiteindelijk het Hof tot de conclusie meende te moeten komen dat de echtscheiding van verzoeker niet bewezen is (sic het niet voorleggen van een gelegaliseerd document dienaangaande) en dat de (na omkering van de bewijslast) de door het OM gestelde bigamie als bewezen naar voor komt. Verzoeker stelt vast dat nadat rechtsleer, rechtspraak en uiteindelijk de wetgever (wetboek van IPR) na jarenlange studie van het onderwerp en de concrete casus tot de vaststelling blijkt gekomen dat de echtscheiding van verzoeker (de zogenaamde talak echtscheiding) een 'verstoting' betreft, onaanvaardbaar en onverenigbaar met de Belgische normen zodat hij een dubbel huwelijk zou hebben aangegaan. Verzoeker is van mening dat het onaanvaardbaar is dat aan een eenvoudig man als verzoeker verweten wordt dat hij ab initio al behoorde te weten dat zijn vorig huwelijk niet rechtsgeldig ontbonden was waar onze samenleving er nog jaren zou over doen om klaarheid te scheppen via het wetboek van IPR. Opmerkelijk is evenzeer dat het Parket na grondig onderzoek van het huwelijk van verzoeker naar aanleiding van de zogenaamde 'Britse huwelijken' hierover geen enkele opmerking had en verzoeker niet vervolgde. Opmerkelijk is dat naar aanleiding van de latere strafrechtelijke vervolging waar voor een tweede keer het huwelijk van verzoeker grondig werd doorgelicht er enkel sprake was van "schijnhuwelijk en een vals Brits paspoort" waarvoor verzoeker vrijuit ging en een valse melding in de huwelijksakte wat betreft het adres van verzoeker wat weerhouden werd. Hoewel alle gegevens voorhanden waren vervolgde het parket niet op basis van bigamie. Tot slot is het opmerkelijk dat nadat het openbaar ministerie naar aanleiding van de procédure in nietigverklaring negen jaar onderzoekt en argumenteert dat er sprake is van bigamie er tot op heden geen strafrechtelijke vervolging is wegens bigamie !!! Verzoeker meent dan ook dat de grootste vraagtekens dienen te worden gezet bij de hem aangewreven fraude. Feit is tevens dat indien fraude in casu als een paal boven water zou staan - quod non - dat de DVZ bij gevallen van fraude dient te beslissen geval per geval. Hierbij dient een evenredigheid gevonden te worden tussen de negatieve en positieve elementen van het dossier. De heer S. heeft zich volledig geïntegreerd, kent de Nederlandse taal als geen ander en heeft in het verleden reeds talrijke jaren gewerkt. Verzoeker meende (en meent) dan ook terecht, zich te kunnen beroepen op voornoemde criteria van de instructie van 19.07.2009 Daarnaast beroept verzoeker zich op zijn persoonlijke prangende situatie. Gelet op de vigerende houding van verweerster (verdere toepassing van de instructie van 19.07.2009 - prangende situatie), diende de aanvraag van verzoeker reeds ontvankelijk te worden verklaard. Zelfs als zou nu door verzoeker, niet de toepassing van voormelde criteria van de instructie kunnen worden ingeroepen -

quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt. In de rechtspraak werden reeds het gegeven dat bij een terugkeer artikel 8 van het EVRM wordt geschonden in aanmerking genomen als een buitengewone omstandigheid.. Verzoeker wenst in dit kader dan ook tevens te benadrukken dat zij zich tevens beroepen op artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. Verzoeker onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Het is zo dat verzoeker zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied op 01.06.1991 !!!.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM. Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM). Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen. In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken. Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003). Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing 'gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan. De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd. De enige veroordeling welke hij opliep betrof een veroordeling voor het illegaal verblijf houden. Supra werd een beeld geschetst nopens de door verzoeker doorlopen procédures alsmede nopens het verloop van de procedure nietigverklaring huwelijk en de uiteindelijke grond hiertoe.

Het moge duidelijk zijn dat gelet op het verblijf alhier sedert 1991 !! (met een korte onderbreking van 8 maanden in Pakistan) er onomstreden kan gesteld worden dat de banden met het moederland hic et nunc nihil zijn. Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en het gedurende talrijke jaren effectief te hebben gewerkt, de vrienden-kennissenkring in België Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

"Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen. Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt Toelichting Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen, alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procédure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procédure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit. Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verweerster meende de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te moeten verklaren. Voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid gebeurde op basis van een eerder gestandaardiseerde analyse van de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de beslissing van verweerster blijkt

geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel - artikel 8 EVRM - evenredigheid tussen negatieve en positieve elementen in de aanvraag) Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt”

“Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn. Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007). Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende. Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. De Staatssecretaris motiveerde echter haar beslissing ' op standaard wijze 'dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609). De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bij gevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert 01.06.1991 ophoudt. Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610). Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Het initieel verzoek van verzoeker werd door diens raadsman aangevuld bij schrijven van 24.05.2013. In voornoemd schrijven wordt uitdrukkelijk verwezen naar de instructie van 19.07.2009 en meer bepaald naar de criteria 2.8A en 2.8B. In de huidige bestreden beslissing wordt op geen enkel ogenblik hierop verder ingegaan laat staan een motivering uitgebracht ! ! Supra heeft verzoeker een duidelijk beeld geschetst nopens het verloop van de procédure nietigverklaring huwelijk alsmede wat uiteindelijk de doorslaggevende reden was om het huwelijk nietig te verklaren. In de huidige bestreden beslissing wordt hier geen enkel acht op geslaan. Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.”

“Vierde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW onontvankelijk verklaard heeft. Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II). Dat is in casu het geval. Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van op het grondgebied van het Rijk, het procedureel verloop van het dossier nietigverklaring huwelijk / houding van het OM, de integratie, werkbereidheid, het gedurende jaren gewerkt hebben en sociale lasten te hebben gedragen! Verzoeker heeft met zijn huwelijk met de Belgische onderdane steeds een duurzame relatie voor ogen gehad. Dit huwelijk werd enkel en alleen nietig verklaard daar hij er niet in slaagde een gelegaliseerde echtscheidingsakte voor te leggen !!! Strafrechtelijk is er geen enkele vervolging voor bigamie. Dit ene 'negatieve element' kan niet opwegen tegen de andere en talrijkere positieve elementen van het dossier ! In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van haar discretionaire bevoegdheid), om de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vw van verzoeker af te wijzen als zijnde onontvankelijk. Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond."

"Vijfde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Verzoekers ontkennen niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1 ° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directe van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie van 2009 nog steeds gelden voor wie er

aan voldoet. Dit tot de regering een ander beleid meedeelt. De door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet dient derhalve alsnog behandeld te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009. Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker. (zie supra aangehaalde criteria nopens de betreffende instructie.) Verzoeker is hier reeds sedert 1991!!!, spreekt zeer goed Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, is werkbereid, heeft jaren gewerkt en sociale lasten gedragen. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier. Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie. (sic ook evenredigheidsbeginsel) Humanitaire redenen zijn in zijn hoofdte zeer zeker aan de orde. Door nu de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Middelen gericht tegen beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard:

In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM. In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het algemeen rechtsbeginsel. In een vierde middel stelt verzoeker een schending voor van het evenredigheidsbeginsel. In een vijfde middel stelt verzoeker een schending voor van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Hij betoogt dat hij sinds zijn aankomst in België, op 1 juni 1991 het Rijk niet meer verlaten heeft, met uitzondering van een periode van 8 maanden nadat hij gerepatriëerd werd naar Pakistan. Het centrum van zijn belangen zou zich in België situeren. Hij zou goed geïntegreerd zijn en zeker tot werken bereid zijn. Volgens hem diende zijn aanvraag behandeld te worden in het licht van de instructie van 19 juli 2009, daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de verbintenis zou hebben aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie te eerbiedigen. Hij betoogt dat de beslissing op standaard wijze' werd gemotiveerd. Vervolgens levert verzoeker kritiek op het arrest van het Hof van Beroep waarbij zijn huwelijk werd nietig verklaard. Hij zou zijn hele sociale leven hebben uitgebouwd in België, waardoor de beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij behandelt de vijf middelen tezamen daar zij elkaar allen overlappen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat zijn huwelijk nietig werd verklaard door de Rechtbank van Eerste aanleg omwille van bigamie en hij betwist evenmin dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep werd bevestigd. Het arrest van het Hof van Beroep heeft kracht van gewijsde, waardoor verzoeker niet kan verwachten dat thans de beoordeling wordt overgedaan. Het loutere feit dat hij niet strafrechtelijk werd veroordeeld doet aan voorgaande evenmin afbreuk. De nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Verzoeker wordt geacht nooit gehuwd te zijn geweest en zijn verblijfstoestand dient te worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden. De gevolgen die verbonden zijn aan dat huwelijk, zoals zijn integratie en langdurig verblijf, worden tevens geacht nooit te hebben bestaan, waardoor verzoeker zich hierop niet dienstig kan beroepen.

Bovendien is de motivering, volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker zelf toe om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangezien het huwelijk van verzoeker werd nietig verklaard, kan hij zich niet dienstig beroepen op de gevolgen van dit huwelijk. Evenmin kan hij gevolgd worden in zijn bewering volgens de welke sociale relaties zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Aangezien er geen bestaan van een gezinsleven wordt aangetoond, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 EVRM. Wat betreft de correctheid van het gegeven dat de

criteria, zoals vermeld in de instructie, niet langer toegepast kunnen worden, gelet op de arresten van de Raad van State/ kan verwerende partij verwijzen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie" (RVV nr. 74.360 d.d. 31 januari 2012).

De Raad van State heeft inderdaad geoordeeld dat de criteria van de instructie werden toegepast als bindende voorwaarden, die haaks staan op de ratio legis van art. 9bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald op de ruime appreciatiebevoegdheid die de staatssecretaris heeft bij de beoordeling van dergelijke aanvragen. Het toevoegen van bindende voorwaarden aan art. 9bis van de vreemdelingenwet is onverenigbaar met de bepaling zelf. Derhalve kunnen de criteria niet meer toegepast worden.

Verzoekers beschouwing, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet niet voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de instructie komt, in navolging van de rechtspraak van de Raad van State, neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

Het arrest van de Raad van State d.d. 4 maart 2002, nr. 104.270 luidt onder meer als volgt:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en réglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;"

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor hem niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat zijn rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 09.12.2009 heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

De eerste vijf middelen zijn niet, ernstig."

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.1.6. Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend

op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.7. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.8. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.9. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 10 juli 2012 het volgende aanhaalde inzake de buitengewone omstandigheden:

- artikel 8 van het EVRM:

Dit artikel beschermt niet enkel het gezinsleven maar ook andere sociale banden en zeker het privéleven van verzoeker: verzoeker verblijft sinds 1991 in België met een onderbreking in 1994, sinds 1995 is hij officieel tewerkgesteld, de sociale banden met zijn land van herkomst zijn doorgeknipt, hij heeft hier vriendschapsrelaties opgebouwd, hij spreekt Nederlands, Frans en Engels.

2.1.10. De eerste bestreden beslissing van 28 mei 2013 verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven. Uit hetgeen hierboven reeds werd gesteld en uit het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 blijkt dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij meent dat een andere invulling moet worden gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' of dat hier zeer soepel mee moet worden omgesprongen.

2.1.11. Verzoeker wijst er in het middel op dat hij zijn aanvraag van 10 juli 2012 bij wijze van brief van 24 mei 2013 heeft aangevuld en daarin naar de instructie van 19 juli 2009 verwees in het kader van de buitengewone omstandigheden. In het middel verduidelijkt verzoeker dat, zelfs al is deze instructie vernietigd door de Raad van State, hij er zich toch op wenste te beroepen. Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt: *"Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directie van de Dienst Vreemdelinge zaken hebben de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie van 2009 nog steeds gelden voor wie er aan voldoet. Dit tot de regering een ander beleid meedeelt."*

2.1.12. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat deze brief ter kennis werd gebracht van het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd genomen op dinsdag 28 mei 2013. De aanvulling op verzoekers aanvraag dateert van vrijdag 24 mei 2013. Nog aangenomen dat deze brief aangetekend werd verstuurd op dezelfde dag, kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze brief twee dagen na de aanbieding ter post bij de verwerende partij is toegekomen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift geen bewijs van aangetekende zending van deze aanvulling toe en uit de stukken van het dossier blijkt niet wanneer de verwerende partij deze brief heeft ontvangen. Bijgevolg kon en diende de verwerende partij niet te antwoorden op deze aanvulling. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens

waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

2.1.13. Vervolgens wordt erop gewezen dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769.

Het kernkabinet heeft in een 'instructie' van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke 'humanitaire' situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die instructie werd vernietigd door arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

De Raad kan gelet op het gezag van gewijsde van arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State niet toelaten dat de bevoegde staatssecretaris zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 steunt en op die manier bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toevoegt. *In casu* heeft de gemachtigde zich niet op de vernietigde instructie gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing van 28 mei 2013.

Verzoekers beschouwing, als zou de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan het feit dat de wet niets voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de instructie komt, in navolging van de eerder aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

2.1.14. Daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en zich hier vestigen, zou deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel, is niet gegrond.

Waar verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, blijkt uit het middel dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid. De vermeende schending valt derhalve samen met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel. Ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist immers dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel is dit onderdeel van het middel gegrond op voornoemd beginsel, dan ook niet gegrond.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor hem niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat zijn rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden. Ook in de mate dat verzoeker het middel, gegrond op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, richt ten aanzien van de toepassing van de *supra* besproken vernietigde instructie, wijst de Raad er nogmaals op dat het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 dateert van ruim voor de bestreden beslissing van 28 mei 2013 en de aanvraag die leidde tot die beslissing van 10 juli 2012. Bovendien heeft dit arrest werking *erga omnes*, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

2.1.15. Wat betreft het onderdeel van verzoekers middel waar deze betoogt dat de fraude niet intentioneel zou zijn, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing van 28 mei 2013 duidelijk melding maakt van het nietig verklaarde huwelijk en het gegeven dat de integratie die door dit vernietigd huwelijk mogelijk werd

gemaakt, niet in de ontvankelijkheidsfase van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden beoordeeld, daar de integratie een element ten gronde betreft.

De bestreden beslissing verwijst naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 22 november 2011 waarbij het huwelijk van verzoeker wordt vernietigd op grond van strijdigheid met de openbare orde wegens bigamie, alsook naar het arrest van het hof van beroep te Gent van 26 november 2009 dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk heeft bevestigd.

2.1.16. Verzoeker stelt dat hij *“niet strafrechtelijk is veroordeeld of vervolgd”* wegens het bestaan van het dubbel huwelijk en dat hij onmogelijk kon weten dat zijn *“talaq”* echtscheiding geen rechtsgeldig einde heeft gemaakt aan zijn eerste huwelijk.

In dit verband wordt gewezen op hetgeen reeds gesteld werd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 23 september 2010 nr. 48 446. Dit arrest heeft gezag van gewijsde en vermeldt onder meer het volgende:

“Verzoeker betwist echter niet dat zijn huwelijk nietig werd verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk omwille van bigamie en hij betwist evenmin dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep werd bevestigd.

De Raad wijst erop dat de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt. Door het aangaan van een dubbel huwelijk heeft verzoeker een inbreuk gepleegd op de civielrechtelijke openbare orde. Het loutere feit dat verzoeker niet strafrechtelijk is veroordeeld doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn talaq-echtscheiding, wijst de Raad erop dat het zowel de Rechtbank van Eerste Aanleg, als het Hof van Beroep, hebben beslist dat verzoeker onvoldoende heeft bewezen dat hij gescheiden is en dat er aldus wel degelijk sprake is van bigamie. De Raad wijst er tevens op dat het arrest van het Hof van Beroep kracht van gewijsde heeft en dat het niet aan de Raad toekomt om deze beoordeling over te doen. Verzoeker kan aldus niet dienstig verwijzen naar een “talaq” echtscheiding. Bovendien blijkt uit het voormelde vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg dat verzoeker aan zijn Belgische partner zelf heeft toegegeven dat hij nog gehuwd is en dat hij jaarlijks één maand op bezoek gaat naar Pakistan, zodat hij nu niet kan voorhouden dat hij onwetend was omtrent de rechtsgeldigheid van zijn eerste huwelijk. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de Belgische overheid wel degelijk op een intentionele wijze heeft misleid. De gemachtigde heeft aldus correct vastgesteld dat er sprake is van manifest bedrog.”

Er wordt niet ontkend dat verzoeker niet afzonderlijk vervolgd of veroordeeld werd voor bigamie maar het staat vast dat verzoeker de Belgische overheid op intentionele wijze heeft misleid.

Dit heeft niet automatisch steeds als gevolg dat geen rekening mag worden gehouden met verzoekers integratie bij het beoordelen van de gegrondheid van een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf. Zoals reeds gesteld is deze gegrondheid nu echter nog niet aan de orde.

2.1.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het kader van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht dienden de elementen van integratie nog niet verder onderzocht te worden gezien de integratie van verzoeker nog niet aan de orde is in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag. In dit verband wordt immers herhaald dat het oordeel van de verwerende partij dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.18. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Er kan niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is, gelet op het hierboven gestelde.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520 van 17 december 2003), *quod non in casu*, gelet op voorgaande bespreking van het middel. Het feitelijke lange verblijf van verzoeker is op zich geen reden waarom hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst. Al deze vaststellingen nopen er toe dat het oordeel van het bestuur wettig is en niet tegen alle redelijkheid ingaat. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan ligt dan ook niet voor.

2.1.19. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In zijn aanvraag had hij zich op dit artikel beroepen inzake de buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Wat het inroepen van het artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Verzoeker wijst er opnieuw op dat hij sterk geïntegreerd is in België, dat hij hier gewerkt heeft en zijn volledig sociaal leven hier heeft uitgebouwd. Verzoeker toont in het middel echter niet met concrete gegevens aan waarom zijn sterke banden met België hem zouden verhinderen om tijdelijk terug naar zijn land van herkomst te gaan en daar de aanvraag in te dienen en waarom het oordeel van de gemachtigde in dit verband kennelijk onredelijk zou zijn.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zelf betreft, wordt er op gewezen dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De eerste bestreden beslissing verklaart enkel de aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk en houdt geen wijziging in van de rechtstoestand van verzoeker. Het verblijf van verzoeker was onregelmatig voor het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en is dat nu nog steeds. De beslissing die indertijd de wijziging in verzoekers rechtstoestand heeft veroorzaakt, is de beslissing van 3 juni 2010 houdende de intrekking van het verblijfsrecht. Het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest van de Raad van 23 september 2010 nr. 48 446. De huidige eerste bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden waarom hij de aanvraag niet in zijn land van herkomst kan indienen. De verwerende partij heeft geantwoord op de elementen die in dat verband door verzoeker werden aangevoerd. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Er is geen stopzetting van bepaalde rechten door de eerste bestreden beslissing.

Er wordt niet ontkend dat verzoeker een privéleven op Belgisch grondgebied heeft, doch ondanks dit gegeven, dient te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker beroept zich integendeel op een schending van artikel 8 van het EVRM omdat hij wenst de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in zijn land van herkomst. Zoals reeds gesteld antwoordt de bestreden beslissing hierop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verzoeker maakt niet met concrete gegevens aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk is.

In casu kan een schending van artikel 8 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing niet worden aangenomen.

2.1.20. De aangevoerde schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

De vijf middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod:

“Eerste middel : schending van art. 74/11 Vw, van het redelijkheidsbeginsel van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht (schending van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van daden van bestuur).

Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Art. 74/11 Vw stelt de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het evenredigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op bij zijn beslissing rekening te houden met de negatieve en de positieve elementen in de aanvraag, en deze tegenover elkaar af te wegen .

Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat het indertijd afgesloten huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard.

Supra liet verzoeker reeds zijn standpunt / opmerkingen geworden welke hier als herhaald dienen te worden aanzien.

Verwerende partij legt - door zo te handelen en te motiveren - volledig artikel 74/11 vreemdelingenwet naast zich neer.

Men houdt geen rekening met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoeker zich bevind (cfr supra) alsmede met de talrijke positieve elementen welke het dossier van verzoeker bevatten.

Verzoeker meent dan ook dat verweerder duidelijk in strijd met artikel 74/11 VW het bevel (met inreisverbod) genomen om het grondgebied te verlaten.

Het moge derhalve tevens duidelijk zijn dat de beslissing tot bevel om- het grondgebied te verlaten met inreisverbod onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

TWEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes " het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dient verzoeker te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten : o.m. recht op privé en gezinsleven, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Door verwerende partij rekening werd geen rekening gehouden met diens recht op privé leven en diens specifieke humanitaire situatie (cfr supra).

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

" een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende " (OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel is dan ook gegrond."

"Tweede middel : schending van artikel 8 EVRM

Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Zoals reeds gesteld verblijft verzoeker reeds sedert het jaar 1991 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparté notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft hij, al sedert het jaar 1991 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoeker spreekt en begrijpt goed het nederlands en kan zich in deze talen ook verstaanbaar maken; hij kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich wel degelijk bevindt, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond."

“Derde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat verwerende partij aan verzoeker het bevel gaf om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een bevel te geven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten van maar liefst 5 jaar !!!

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een bevel men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van humanitaire rechten primeert.

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken in 1991 !!!

Hij heeft zich alhier zeer goed geïntegreerd en wenst hier zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissing (inreisverbod van 5 jaar) is zeer zeker niet proportioneel !

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt hij een schending voor van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat enkel verwezen wordt naar het afgesloten huwelijk dat werd nietig verklaard. Volgens hem legde de verwerende partij artikel 74/11 volledig naast zich neer. Bij het opleggen van het inreisverbod werd geen rekening gehouden met zijn privéleven.

In een tweede middel stelt hij een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij herhaalt dat hij sinds 1991 op onafgebroken wijze op het grondgebied verblijft. Hij stelt dat artikel 8 EVRM ook andere sociale banden beschermd worden.

De verwerende partij behandelt ook hier de beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen werd op artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”

Aangezien het arrest van het Hof van Beroep in kracht van gewijsde is (zie supra) kon er wel degelijk verwezen worden naar het feit dat verzoeker fraude heeft gepleegd om zijn recht op verblijf te behouden. Er werd wel degelijk een afweging gemaakt omtrent de duur van het inreisverbod.

Een verdere motivering betreffende verzoekers gezinsleven is geenszins vereist, nu er enerzijds werd vastgesteld dat hij geen gezinsleven heeft en anderzijds dat er evenmin een verblijfsaanvraag gezinshereniging hangende is.

De eerste twee middelen zijn niet ernstig.

In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van het evenredigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij zijn banden met zijn land van herkomst heeft verbroken in 1991, dat hij zich in België goed geïntegreerd heeft en hier zijn leven verder wenst uit te bouwen. Het inreisverbod van 5 jaar zou niet proportioneel zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker met zijn derde middel niets toevoegt aan zijn voorgaande middelen, waardoor het derde middel tevens niet ernstig is."

2.2.3. Wat betreft het eerste middel, gericht tegen het inreisverbod.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.2.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker huwde met een Belgische onderdane en dat dit huwelijk nietig werd verklaard voor wat de gevolgen in België betreft.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke humanitaire situatie waarin hij zich bevindt.

Uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van de wettelijke bepaling en heeft verduidelijkt waaruit de fraude bestaat. Verzoeker kan evenwel worden gevolgd waar hij stelt dat *"men (...) geen rekening (houdt) met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoeker zich bevindt"*. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker sinds 19 juni 1996 in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen en dat dit verblijfsrecht op 3 juni 2010 ingetrokken werd. Het verblijfsrecht van verzoeker steunde op fraude en wordt daarom geacht nooit te hebben bestaan. Er dient echter te worden opgemerkt dat de verwerende partij met geen woord rept over de situatie van verzoeker die hier gedurende jaren heeft gewerkt en geïntegreerd is. Los van de vraag of en in welke mate met dit werk, deze integratie en dit privéleven - verkregen tijdens een verblijf dat wordt geacht nooit te hebben bestaan - rekening dient te worden gehouden, wordt opgemerkt dat hierover niet wordt gemotiveerd, terwijl artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in § 1 voorschrijft dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden

van elk geval. De schending van de formele motiveringsplicht in combinatie met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is aangetoond.

Dit onderdeel van het eerste middel gericht tegen het inreisverbod is gegrond.

2.2.5. Wat betreft het tweede en het derde middel, de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel inzake het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod.

Verzoeker voert aan dat artikel 8 van het EVRM is geschonden door hem een inreisverbod op te leggen voor een duur van vijf jaar. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven nu hij al sinds 1991 verblijft op Belgisch grondgebied. Hij heeft hier duurzame vriendschapsrelaties, hij spreekt goed Nederlands. Met dit alles werd geen rekening gehouden. Inzake het bevel voert hij aan dat bij het opleggen van een bevel moet worden nagegaan of er geen humanitaire redenen zijn om dit niet op te leggen.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker dient in eerste instantie het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn jarenlang legaal en illegaal verblijf in België, het gegeven dat hij zijn professioneel en sociaal leven hier heeft opgebouwd. Verzoeker is reeds lange tijd tewerkgesteld en betaalt tevens belastingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet aangezien deze autonome begrippen zijn die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). *In casu* heeft verzoeker geen familieleden in het Rijk, verzoeker beweert ook niet andersluidend in diens inleidend verzoekschrift. Aldus wordt het bestaan van een familie- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Wat het begrip 'privéleven' betreft, benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat dit een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parillo/Italië, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, na zijn huwelijk met een Belgische in 1995, op 19 juni 1996 in België in het bezit gesteld werd van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Uit onderzoek bleek evenwel dat verzoeker reeds gehuwd was in Pakistan toen hij met de Belgische onderdane huwde. Op 22 november 2001 verklaart de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk het

huwelijk van verzoeker met de Belgische onderdane dan ook nietig. Op 26 november 2009 bevestigde het hof van beroep te Gent dit vonnis. Het beschikkend gedeelte van dit arrest werd op 31 maart 2010 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Op 3 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

Het beroep dat verzoeker indiende tegen de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht, werd verworpen bij arrest van deze Raad met nr. 48 446 van 23 september 2010.

In het administratief dossier bevinden zich stukken die wijzen op een legale tewerkstelling van verzoeker gedurende verschillende jaren, evenals huurcontracten van verzoeker, brieven van Belgen en andere inwoners van het Rijk, verscheidene aanslagbiljetten van zijn personenbelasting, een arbeidsovereenkomst uit 2009 en de latere loonfiches gekoppeld aan deze arbeid, een attest van tewerkstelling, documenten van het loopbaanbeheer van verzoekers pensioenregeling bij de Rijksdienst voor Pensioenen, documenten betreffende zijn aansluiting bij Securex en nog verschillende officiële documenten afgeleverd door de overheden of bevoegde derden betreffende verzoekers woonst, werk en sociale leven.

In casu is er sprake van een langdurig verblijf in het Rijk, met name 17 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, waarvan 14 jaar gedekt was door een legaal verblijf dat achteraf werd ingetrokken wegens fraude en dat bijgevolg wordt geacht nooit te hebben bestaan.

In casu kan worden aangenomen dat uit dit langdurig verblijf dat ondersteund wordt door bewijzen van tewerkstelling, het bestaan van een privéleven in België blijkt.

2.2.7. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen (eerste toelating en weigering voortgezet verblijf) en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In beide gevallen dient de Staat derhalve een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en van de samenleving in haar geheel, anderzijds. In beide

hypotheses beschikken Staten over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen het algemeen belang, in het bijzonder elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70.).

De omvang van de verplichting die op de Staat rust, is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het betrokken individu en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

2.2.8. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf in België en dat het bestreden bevel en het inreisverbod niet evenredig zijn. Bij het opleggen van het bevel moet volgens verzoeker worden nagegaan of er geen humanitaire redenen zijn om dit niet op te leggen.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er wordt niet ontkend dat het opleggen van een inreisverbod van 5 jaar *in casu* een invloed heeft op het privéleven van verzoeker, die in België verblijft sinds 1996. Zelfs al zou er geen werkelijke inmenging zijn in zijn privéleven, dan nog moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen aan de hand van de 'fair balance'-toets.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. De Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan de Raad voorts enkel nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Dat het huwelijk van verzoeker nietig verklaard werd, wordt niet betwist. Dat zijn verblijfsrecht ingetrokken werd, evenmin. Evenwel geven het bestreden bevel en inreisverbod noch het administratief dossier er blijk van dat eveneens rekening werd gehouden met alle elementen van het privéleven van verzoeker, hoewel het administratief dossier voldoende aanwijzingen bevat met betrekking tot het privéleven van verzoeker. Evenmin blijkt uit de motieven van het bevel en het inreisverbod noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissingen is overgegaan tot een belangenafweging aangaande alle elementen van het privéleven van verzoeker, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In het administratief dossier bevindt zich weliswaar een synthesesnota die dateert van 28 mei 2013 waarin wordt gesteld: “*verblijfsrecht verkregen op basis van fraude – nietigverklaard huwelijk wat de gevolgen ervan in België betreft, irv 5 jaar*”.

Uit deze synthesesnota, noch uit andere stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat rekening werd gehouden met andere elementen die onderdeel uitmaken van het privéleven van verzoeker, zoals zijn langdurig verblijf in België, zijn tewerkstelling en de daaruit voortvloeiende integratie.

De verwerende partij vermeldt in het bevel wel dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid omwille van het nietig verklaard huwelijk voor wat de gevolgen in België betreft en in het inreisverbod vermeldt zij dat verzoeker fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden omdat zijn huwelijk nietig werd verklaard voor wat de gevolgen in België betreft.

Hiermee lijkt de verwerende partij aan te geven dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk. Dit wordt echter als dusdanig niet geëxpliciteerd in deze beslissingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat, of het langdurig verblijf in België *in casu* plaats vond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf, geen afbreuk doet aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf van minstens veertien jaren tot stand komt. De Raad wijst erop dat het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude *ab initio* komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, “*Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme*”, RW 2013, 377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?*, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De toepassing van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ doet bijgevolg geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf, de integratie, vroegere tewerkstelling van verzoeker en zijn andere banden met België, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privéleven, uitschakelen of doen vervallen.

Zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van alle concrete feiten en omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. De nietigverklaring van het huwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element – dat valt niet te ontkennen – maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op het privéleven van verzoeker in de weegschaal worden gelegd, *quod non in casu*. Het staat de verwerende partij vrij om bij de vereiste belangenafweging aan het vernietigde huwelijk een belangrijk gewicht toe te kennen. Het is evenwel pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit een weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De Raad kan *in casu* alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In die mate acht de Raad artikel 8 van het EVRM geschonden. Het tweede en het derde middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod zijn in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 28 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 28 mei 2013 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET